

Εὐμενίδας, αἶ τόνδ' ἔξαμιλλῶνται φόβῳ.
 ἔκτον δὲ δὴ τόδ' ἡμαρ ἐξ ὅτου σφαγαῖς
 θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, 40
 ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
 οὐ λούτρ' ἔδωκε χρωτί· χλανιδίων δ' ἔσω
 κρυφθεῖς, ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῆ νόσου,
 ἔμφρων δακρῦει, ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
 πηδᾶ δρομαῖος, πῶλος ὧς ἀπὸ ζυγοῦ. 45

ἔδοξε δ' Ἄργει τῶδε μήθ' ἡμᾶς στέγαις,
 μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα
 μητροκτονοῦντας· κυρία δ' ἦδ' ἡμέρα,
 ἐν ἧ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
 εἰ χρὴ θανεῖν νῶ λευσίμῳ πετρώματι ... 50
 [ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' ἀνχένος βαλεῖν.]

ἐλπίδα δὲ δὴ τιν' ἔχομεν ὥστε μὴ θανεῖν·
 ἦκει γὰρ ἐς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο,
 λιμένα δὲ Ναυπλίου ἐκπληρῶν πλάτη
 ἀκταῖσιν ὄρμει, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον 55
 ἄλαισι πλαγχθεῖς· τὴν δὲ δὴ πολύστονον
 Ἑλένην, φυλάξας νύκτα, μή τις εἰσιδὼν
 μεθ' ἡμέραν στείχουσαν, ὧν ὑπ' Ἰλίῳ